

Leiner Laura

Igen,
szakítottunk

Szeretem
meg utálok is!

Mi bajod
van neked?

Hogy lehetett
ezt velem?

Szerintem
írj neki!

Néha igazán
utálak

Sose
szeretted

Ti miért
szakítottatok?

Akkor szakítsunk

L&L Kiadó

Akkor szakítsunk

Kiadó: L&L kiadó

„Az egészet nem is így akartam. Eredetileg egy szilveszteri buli lett volna az utolsó, amire vágytam. Semmi mást nem terveztem az év utolsó napjára, csak hogy egy százas zsepivel az ölemben csokit és chipset kajáljak, majd tátott szájjal zokogva (ezzel láthatóvá téve a megrágott falatokat) a világ legundorítóbb látványát nyújtsam. Ehhez még bónuszként jött volna alaptopomon lévő romantikusfilm-válogatás, amely csak olyan alkotásokat tartalmaz, amiben legalább az egyik szerelmes hős kinyúlik. És csakúgy, mint minden normális, összetört szívű lány, én is elvártam volna a legjobb barátnőmtől, Esztitől, hogy aznap éjjel, amikor az egész világ ünnepel, ő otthon üljön velem a szobámban, smink nélkül, elnyújt ujjú pulóverben, és együtt szidjuk azokat, akik boldogok. Mellesleg az sem zavart a tervemben, hogy Eszti éppenséggel pont a boldog emberek táborát erősíti, mert, mint legjobb barátnőmnek, egyszerűen kötelessége félretenni a saját „fullhepi” életét, és az én széttört lelkemet pátyolgatni. Igen, így terveztem.”

Szilveszter. A kötelező jókedv napja. Amikor muszáj bulizni.

Lia és Norbi karácsony előtt szakítottak ugyan, de Szánkó szilveszteri buliját nem akarják kihagyni. Eszti és Csabi, a tökéletes pár, velük együtt indulnak szórakozni. Miután Szánkó bulija a város másik végében lesz, Lia bátyja, Szilkó vállalja a sofőr szerepét. De szigorúan csak az odaútra vonatkozóan. Csak aztán minden másképp alakul...

Az Akkor szakítsunk egy örült és felejthetetlen szilveszter éjszaka története

“Kezdetben gimnazista tiniregényt varázsolt. Nem középiskolás fokon. Aztán bábeli zűrzavart álmódott. Fesztiváli könnyedséggel. Most éjszakai rohanást vizionál. Véget nem érő érzelmekkel. Hagyjátok magatokat olvastatni vele.”

Kirády Attila, az Origo kreatív igazgatója, az szjger.hu egyik megalkotója

Részlet a könyvből

– Lia, kezdesz horrorisztikus lenni. Megijesztesz – meredt összevont szemöldökkel a kamerába Eszti.

– Hogy mondod? – húztam össze a szemem.

– Ijesztő vagy.

– Nem, nem – csóváltam a fejem. – Előtte.

– Veled leszek szilveszterkor – mosolyodott el.

– Ahha. Klassz – néztem elismerően. – És ha te velem... Akkor Csabi nyilván...

– Na jó, mennem kell – értette meg Eszti, hogy én mit értettem meg, aminek következtében elég sietősnek tűnt.

– Ki ne lépj! – kiáltottam rá.

– Erről nem mondhatok semmit. Ne már, Lia, mennem kell.

– Csabi Norbival lesz! Ugye? Hova mennek? Mire készülnek? Úgyis megtudom előbb-utóbb! Jobb, ha te mondod el.

– Jó, jó – túrt bele a hajába fáradtan. – Oké. Úgy beszéltük meg Csabival, hogy én veled leszek, ők meg maradnak az eredeti tervnél.

– Milyen eredeti tervnél?

– Tudod...

– Neeeeee! – kerekedett el a szemem.

– Hát, miért is ne? – sziszegte Eszti. – Mármint te úgysem mennél oda. Ők meg elmennek.

– Rendben – sóhajtottam. – Eddig azt hittem, hogy utálok Norbit, amiért karácsony előtt szakított velem, de most már nem utálok, hanem egyenesen...

– Szakítottatok egymással – javított ki Eszti, sokadszorra.

– Te mégis kinek a pártján állsz? – csattantam fel.

– Párt? Nincsenek pártok. Idefigyelj, Lia. Szakítottatok. Sajnálom. Sajnálak. Veled vagyok, olyannyira, hogy külön töltöm a szilvesztert a barátomtól, csak azért, hogy te ne legyél egyedül! Légy szíves, tedd félre egy pillanatra az önsajnálátodat, és értékeld, hogy ki mit tesz meg érted. Na! – szidott le.

– Arra a bulira én is meg voltam híva! Úgy volt, hogy együtt megyünk, négyen – néztem magam elé hitetlenkedve.

– De te már nem akarsz menni – emlékeztetett a tegnapi (egyik) telefonbeszélgetésünkre, amikor zokogva közöltem, hogy én soha többet nem tudok bulizni Norbi nélkül. Tegnap még úgy volt, hogy enni sem tudok Norbi nélkül. Létezni sem. Nos, ez tegnap volt.

– Nem, nem akartam. Igaz – bólogattam.

– Miért értesz egyet? Gyanús vagy. Mit tervezel? – érdeklődött Eszti félve.

Ha jobban belegondolok, tényleg egészen jól ismer, ugyanis a következő pillanatban elmosolyodtam, és ez nem afféle hisztérikus vigyor volt, hanem egy őszinte. Olyan, amiről süt a bosszú.

– Ha mégis meggondolnám magam...

– Jaj, ne – sütötte le a szemét Eszti.

– Akkor Csabi és te velem jönnétek, vagy Norbival?

– Ugyanarra a bulira?

– Igen.

– Mit számít, majd ott találkozunk azzal, aki külön ment.

– Jó. Oké – bólintottam.

– Csabi biztos Norbival megy, neki ígérte meg előbb.

– Felőlem! Utazza át a várost tömegben, hidegben, busszal... Én megyek kocsival. Aki akar, velem tarthat.

– Nincs is jogsid. Se kocsid.

– Nekem nincs. De tudok valakit, aki elvisz oda. Akár téged és Csabit is – vigyorogtam.

És nyertem. Kilőttem a videóhívást, hagytam, hogy Eszti átgondolhassa a dolgokat, meg persze, hogy leadhassa a drótot Csabinak, aki majd úgyis továbbadja Norbinak. A bosszú időnként édes, így megnyitottam egy mappát, ami a sulis karácsonyi ünnepség végén készült fotókból állt, és kiválasztottam egyet, amelyik kifejezetten jól sikerült rólam (még jártunk Norbival, a fotót amúgy ő csinálta). A képen egyedül vagyok, a termünk asztalán ülök, mikulássapkában mosolygok, süt rólam a vidámság, a boldogság, meg minden, úgyhogy tökéletes arra, hogy feltöltssem profilképnek. Miután beállítottam, csak annyit szöszöltem, hogy töröljem a falamról az elmúlt két nap posztjait, az összes szomorú idézetet, világvége-kiírásokat, és együtt érző kommenteket. Mire végeztem, az új profilképemre huszonhét like érkezett, és sok-sok „szép vagy” megjegyzés az ismerőseimtől. Bocs, Norbi, de ha te úgy, én így. Ennyi.

Ja, és ezután elmentem rendbe szedni a fejem, hogy valamennyire hasonlítsak arra a lányra, akiről feltöltöttem a képet...